

Loại trà không có trong thực đơn

The Tea That Was Not on the Menu

*Có những điều khách không yêu cầu.
Họ chỉ kể ra, rất khẽ, một lần duy nhất.*

Bốn người bạn thân, đã đi cùng nhau nhiều năm, đều sống ở Seoul.

Bác Ryu Dong Soo và vợ là bác Yang Jong Sil, cùng hai người bạn. Họ hay rủ nhau sang Việt Nam để đi hiking. Bảy mươi phần trăm diện tích Hàn Quốc là núi, nên với họ, leo núi không phải một kỳ nghỉ, đó là một thói quen sống. Đi đâu họ cũng tìm đến những ngọn núi.

Ở Hà Nội, các bác vốn chỉ ở Daewoo, một khách sạn năm sao. Lần này, các bác chọn La Siesta Classic Mã Mây, và ở hai chạng.

Một vị khách như vậy thì rất khó làm cho ngạc nhiên. Bác đã đi gần hết thế giới. Bác đã ngủ ở những nơi tốt nhất. Thứ có thể chạm đến một người như thế, chắc chắn không nằm trong bảng giá phòng.

Buổi sáng hôm ấy là buổi sáng cuối cùng của các bác ở Việt Nam. Chiều là bay về Hàn Quốc.

Bác trai xuống ăn sáng, ra quầy bar, và gặp anh Hiếu, Tổng Quản lý của khách sạn. Hai người trò chuyện. Rồi bác hỏi một câu rất bình thường: ở đây có trà Oolong không?

Bác kể rằng bác đặc biệt thích loại trà này. Bác nghĩ nguồn gốc của nó là ở Trung Quốc, mà Việt Nam thì ngay cạnh Trung Quốc, nên chắc ở đây trà Oolong rất phổ biến và dễ tìm.

Thực đơn đồ uống bữa sáng của Mã Mây không có trà Oolong.

Câu chuyện hoàn toàn có thể dừng lại ở đó. Một lời xin lỗi lịch sự, một gợi ý loại trà khác, và mọi thứ vẫn đúng quy trình. Không ai có thể trách được điều gì.

Trong thực đơn không có.

Nhưng câu chuyện không nhất thiết phải dừng lại ở thực đơn.

Anh Hiếu nghe thêm một chút nữa, và nhận ra hai điều mà tờ thực đơn không nói.

Thứ nhất, bác rất muốn được thử. Thứ hai, bác chỉ còn vài tiếng đồng hồ ở Việt Nam.

Vậy là anh đi tìm mua ngay sáng hôm đó, để kịp trước giờ các bác rời khách sạn. Và anh chọn **Oolong do Việt Nam trồng và sản xuất**, không phải một hộp trà nhập khẩu. Những năm gần đây, chúng ta đã trồng và làm được loại trà cao cấp này. Nếu bác đã tin rằng đất nước này có trà Oolong, thì hãy để bác mang về Hàn Quốc đúng thứ trà của đất nước này.

Không phải một tách trà phục vụ tại bàn. Mà là một món quà để mang lên máy bay.

Các bác gần như sửng người. Bác trai ngỡ ngàng, theo đúng nghĩa của từ đó. Một câu hỏi buột miệng lúc ăn sáng, hai tiếng sau đã thành một hộp trà đặt vào tay mình.

Đến giờ check out, bác nhờ bạn lễ tân tìm giúp hai người.

Người thứ nhất là An, bạn GRO đã chăm sóc hai bác suốt cả chặng ở. Người thứ hai là anh Hiếu, người đã lắng nghe bác một buổi sáng.

Một người ở bên các bác mỗi ngày. Một người chỉ ngồi cùng các bác mười lăm phút. Cả hai đều được nhớ, vì cả hai đều thật lòng.

Xuống đến sảnh, bác gái mới kể cho mọi người nghe một điều mà suốt mấy ngày qua không ai biết. Bác trai từng là cơ trưởng của Korean Air, nay đã về hưu. Cả đời bác bay khắp thế giới, ở qua không biết bao nhiêu khách sạn, gặp không biết bao nhiêu kiểu phục vụ. Vậy mà lần này, bác thực sự xúc động với dịch vụ của La Siesta.

Rồi bác lấy ra hai chiếc quạt cổ truyền của Hàn Quốc.

Điều đặc biệt là hai bức tranh trên quạt do chính tay bác vẽ. Người cơ trưởng ấy còn là một người rất tài hoa. Trên mỗi bức có một con dấu triện đỏ khắc họ của bác: Ryu.

Một chiếc vẽ những ngọn núi của Hàn Quốc, bác tặng anh Hiếu. Chính là những ngọn núi đã dạy bốn người bạn ấy thói quen đi tìm núi ở mọi nơi họ đến. Một chiếc vẽ hoa, bác tặng An, bạn nhân viên sắp sinh em bé.

Bác chúc cả hai thật nhiều sức khỏe và may mắn. Rồi mọi người cùng chụp một tấm ảnh, và hẹn gặp lại.

Chúng ta hay nghĩ món quà là thứ mình trao cho khách. Buổi sáng hôm ấy cho thấy điều ngược lại cũng đúng: khi mình trao đi trước, khách sẽ trao lại một thứ mà không tiền nào mua được.

Một hộp trà mua vội, đổi lấy một bức tranh vẽ tay có đóng triện của một người cơ trưởng đã đi qua cả thế giới.

Nhưng điều đáng để cả nhà cùng nhớ không nằm ở chiếc quạt. Nó nằm ở chỗ khác, sớm hơn nhiều.

Nó nằm ở khoảnh khắc một câu nói vu vơ bên quầy bar được nghe như một lời nhờ vả. Nằm ở chỗ có người hiểu rằng “hôm nay bác bay” nghĩa là “nếu không làm bây giờ thì sẽ không bao giờ làm được nữa”. Và nằm ở chỗ có người chịu bước ra khỏi cửa khách sạn để đi tìm một thứ không có trong thực đơn.

Đó chính là một **GIFT**. Không ai yêu cầu, không ai giao việc, không có quy trình nào bắt phải làm. Chỉ có một người nghe thấy, và chọn làm thêm một bước.

Thực đơn cho ta biết mình có gì.

Chỉ sự lắng nghe mới cho ta biết khách cần gì.

Mỗi ngày, mỗi người trong chúng ta đều đi ngang qua vài câu nói vu vơ như vậy. Phần lớn chúng trôi đi. Chỉ cần mỗi người giữ lại một câu, và làm thêm một bước rất nhỏ cho nó, thì mỗi ngày nơi này lại tốt hơn một chút.

Một chút ấy, cộng dồn qua năm tháng, là thứ mà không ai sao chép được.

1 NGƯỜI · 1 NGÀY · 1%

Team La Siesta Classic Mã Mây (E9)

94 Mã Mây, Hoàn Kiếm, Hà Nội · Elegance Hospitality Group